

Sygn. akt I CSK 2302/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa [...] Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko D. Z.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany D. Z. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 17 marca 2021 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w G. z 6 lutego 2020 r. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda [...] Banku S.A. z siedzibą w W. kwoty 123 592,80 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Wskazał na potrzebę dokonania wykładni art. 75c Prawa bankowego, który – w jego ocenie – wywołuje w orzecznictwie sądów rozbieżności w zakresie działań upominawczych, jakie powinny zostać podjęte przez banki przed skutecznym wypowiedzeniem umowy kredytowej. Zdaniem skarżącego problem dotyczy skutecznego doręczenia wezwania do zapłaty.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. m.in. postanowienia SN z 20 stycznia 2022 r., I CSK 790/22; z 30 listopada 2021 r., IV CSK 104/21; z 17 czerwca 2021 r., V CSK 21/21).

Skarżący nie wykazał, na czym polega odmienna wykładnia powołanego przepisu, zarzucił jedynie, że sąd przyjął skuteczność dokonania wypowiedzenia umowy pomimo niedoręczenia do jego rąk uprzedniego wezwania do zapłaty. W ustalonym stanie faktycznym sprawy zawarto jednak okoliczność, że korespondencja banku została pozwanemu doręczona. Sąd nie tylko zatem nie dokonał wykładni przepisu prawa odmiennej od przyjętej w judykaturze, ale też przyjął inne ustalenia faktyczne niż te, które legły u podstaw zarzutu skarżącego.

Ponadto skarżący wywodzi oczywistą zasadność składanej skargi z naruszenia art. 6 k.c. Jego zdaniem bowiem powód nie wykazał zasadności ani wysokości swojego roszczenia. Pozwany zarzuca, że przedstawiono mu wezwanie do zapłaty bez pełnomocnictw dla podpisanych pod nim osób, a tym samym nie wykazał umocowania pracowników do banku do składania oświadczeń woli.

Zarzuty postawione przez pozwanego nie tylko nie uzasadniają oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, czyli wadliwości wydanego rozstrzygnięcia

o szczególnym znaczeniu, rażącej i dostrzegalnej bez głębszej analizy dla przeciętnego prawnika, ale również nie odpowiadają stanowi faktycznemu ustalonemu w sprawie. Sąd odwoławczy dopuścił bowiem dowód z pełnomocnictwa udzielonego osobie podpisanej pod dokumentem, która była umocowana do samodzielnego podpisywania wyciągów z ksiąg bankowych do kwoty 3 000 000 zł. Z kolei wysokość zobowiązania pozwanego została ustalona na podstawie załączonego do umowy kredytu harmonogramu wpłat oraz prawidłowo sporządzonego wyciągu z ksiąg bankowych jako dokumentu prywatnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.